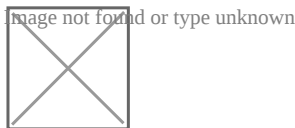

Το μυστήριο του Θείου «Είναι» αποτελεί το άφατο μυστήριο της αγάπης (Μητροπολίτης Μαυροβουνίου και Παραθαλασσίας Αμφιλόχιος Ράντοβιτς)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fe4HDj>]

Η αλήθεια αυτή, ότι ο Υιός είναι η αποκάλυψη του Πατρός, μαρτυρεί πως χωρίς την εμβάθυνση στο μυστήριο της Υιότητας είναι αδύνατο να εμβαθύνει κανείς στο άγιο μυστήριο της πραγματικής πατρότητας. Η πατρότητα και υιότητα είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους με δεσμούς της εδώ και της επέκεινα ζωής, είναι μυστήριο διττό και ενιαίο συγχρόνως. Στην ιστορική ανθρώπινη πραγματικότητα η πατρότητα και η υιότητα βρίσκονται σε συνεχή σύγκρουση και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό, καθώς είδαμε, ώστε συχνότατα η μεν να αρνείται και να αποκλείει την δε. Γιατί, λοιπόν, στο Ευαγγέλιο αποδίδεται σ' αυτές τέτοια αναντικατάστατη σημασία; Αναμφίβολα, διότι μέσα στην αληθινή πατρότητα και υιότητα κρύβονται και αποκαλύπτονται οι λησμονημένοι νόμοι της ζωής και της ύπαρξης, οι οποίοι όταν διαταραχθούν, οδηγούν αναπόδραστα στη διαταραχή των πάντων. Ενώ όταν αρχίσουν να λειτουργούν σύμφωνα με τη φύση τους, το παν αποκτά τη δεδομένη και συγχρόνως ζητούμενη αρμονία.

~~gethsimani~~ Πουά είναι αυτή η αιώνια σχέση του Πατρός και του Υιού, που πάνω της βασίζονται οι υγιείς νόμοι του Είναι; Ο Υιός, ο αιώνιος Λόγος του Θεού, αφ' ενός μεν αποκαλύπτει την ταυτότητά Του προς τον Πατέρα («Εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν», Ιωάν. 10, 30) αφ' ετέρου δε φανερώνει το παράδοξο μυστήριο της απέραντης ταπείνωσής Του ενώπιον του Πατρός, και, της άπειρης υπακοής Του προς τον Πατέρα και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ώστε να ισχυρίζεται: «Ο Πατήρ μου μείζων μου έστι» (Ιωάν. 14, 28). Αποκαλύπτοντας ο Υιός, το αιώνιο ομοούσιο και ομοδύναμον Αυτού προς τον Πατέρα, λέγει: «Πάντα όσα έχει ο Πατήρ εμά έστι» (Ιωάν. 16.15).

Σε άλλο πάλι σημείο, μεγαλύνοντας αγαπητικώς τον Πατέρα, προσθέτει: «Η εμή διδαχή ουκ έστιν εμή, αλλά του πέμψαντός με» (Ιωάν. 7,16). Ο σκοπός των λόγων Του αυτών είναι να αποδείξει μεν την αλήθεια της διδασκαλίας Του και να καταδείξει Εαυτόν ως μάρτυρα του Πατρός, αλλά και να δείξει το θαυμαστό μυστήριο της αιώνιας πατρότητας, η οποία είναι η πηγή της αιώνιας Υιότητάς Του και της θεανθρώπινης διδασκαλίας Του. Εξαίροντας τον Πατέρα και το θέλημα του Πατρός, ο Υιός σαν να συγκαλύπτει τον εαυτόν Του, ταυτίζοντας το θέλημά Του με το θέλημα του Πατρός: «Ου ζητώ το θέλημα το εμόν, αλλά το θέλημα του πέμψαντός με Πατρός» (Ιωάν. 5,30). Ακόμη και κατά τις στιγμές της φοβερής θλίψης και της βαθιάς εγκατάλειψης στη Γεθσημανή, ο Υιός απευθύνεται προς τον Πατέρα: «Πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ» (Ματθ. 26,39) και προσθέτει: «Πάτερ μου, ει ου δύναται τούτο το ποτήριον παρελθείν απ' εμού, εάν μη αυτό πίνω, γεννηθήτω το θέλημά σου» (Ματθ. 26, 42). Η πιστότητα λοιπόν του Υιού προς τον Πατέρα Του είναι άπειρη: αυτή είναι η ουσία και το πλήρωμα της Υιότητάς Του. Για εκείνον η άρνηση του θελήματος του Πατρός και της Πατρότητας ως δικής του πηγής και εκβολής θα ισοδυναμούσε με την άρνηση του ίδιου του εαυτού Του, με την εκμηδένιση δηλ. του Είναι Του.

Τί φανερώνεται μέσα απ' αυτή την πιστότητα του Υιού με τον Πατέρα και απ' αυτή την αμοιβαία σχέση Τους; Φανερώνεται, στην πραγματικότητα, ότι το μυστήριο του θείου Είναι αποτελεί το άφατο μυστήριο της αγάπης. Μόνον η απεριόριστη αγάπη γνωρίζει να ομιλεί έτσι όπως ομιλεί ο Υιός για τον αιώνιο Πατέρα Του. Ο βασικός νόμος κάθε αληθινής αγάπης είναι να μεγαλύνει τον αγαπημένο. Όσο βαθύτερη και ειλικρινέστερη είναι η αγάπη τόσο και το μεγαλυνάριο γίνεται υψηλότερο. Σε τέτοια υιότητα είναι άγνωστος ο αγώνας για εξουσία και επικράτηση, διότι η εξουσία και η δύναμη του Πατρός και του Υιού είναι μία, διότι όλη η αγάπη του Πατρός είναι επί του Υιού και εν τω Υιώ και όλος ο Υιός είναι εν τω Πατρί, εκ του Πατρός και χάριν του Πατρός. Η ολοκληρωτική αγάπη «ου ζητεί τα εαυτής» (Α Κορ. 13,5), ούτε υπεξαίρεται: η ουσία και η καρδιά της είναι η άρρητη καθολική προσφορά του εαυτού μας στον Άλλον, στον Πατέρα δηλαδή και σ' ότι είναι εκ του Πατρός και συνοδού τω Πατρί.

(συνεχίζεται)